

съ мъжнотии. Повечето отъ пѣснитѣ на Чинтуловъ се срѣщатъ въ различни редакции, а приемането на най-ранната за автентична или най-близка до оригинала невинаги би било оправдано. Тия пѣсни сж станали отдавна „народни“; тѣ сж били разпространявани по цѣла България, устно или печатани по разни сборки и пѣснопойки, безъ да запазватъ първоначалния си видъ. Нѣкои отъ тѣхъ сж били доста дълги, и първата имъ редакция е могла лесно да се забрави, като се яви на нейно мѣсто друга, несъгласуваща се по техника и смисълъ съ вѣрнозапомненото. Най-често и най-леко това е могло да се случи съ послѣднитѣ строфи, които и най-много сж постраждали. Възможно е сжщо да сж прибавяни строфи не като промѣнени авторови, а като творба на неизвѣстни пѣвци и съставители на пѣснопойки. Изобщо, много Чинтулови стихове носятъ сега слѣдитѣ на колективно творчество. — При опрѣдѣляне авторството и при избора между различнитѣ редакции съмъ се водилъ въ всички случаи, дѣто даннитѣ за това сж се съдържали главно въ самитѣ стихове, отъ слѣдното съображение: познатитѣ като несъмнѣно Чинтулови стихотворения — такива сж печатанитѣ въ „Цар. Вѣстникъ“ съ инициалитѣ на автора — се отличаватъ съ правилна постройка, поетическа смисленостъ и издържана техника. Тия признаци опрѣдѣлятъ тука Чинтуловото авторство и избора при различнитѣ редакции. — По-подробни посочвания сж дадени въ слѣдващитѣ бѣлѣжки.

№ 1. *Стара майка ся прощава съсъ синъ-атъ си* — Печатано пръвъ пжтъ въ „Цариградскій Вѣстникъ“ отъ 6 августъ 1849 (год. В. четъ 59), отдѣто го врѣпечатвамъ точно, както и слѣднитѣ двѣ стихотворения.

Въ четвъртия стихъ, строфа трета думата „честь-та“ = щастие; въ това значение думата е употребена и въ № 14.

Въ четв. ст., строфа девета: „тий“ (диалектно) = тѣ.

№ 2. *Изпроводиакъ на едного Българина изъ Одесса* — Пръвъ и единственъ пжтъ печатано въ сжщия бр. на „Цар. Вѣстникъ“.

Слѣдъ горнитѣ двѣ стихотворения, напечатани въ „Ц. В.“ въ ладения тука редъ, стоятъ инициалитѣ: „Д. П. Ч.“.